

Φελοστή δονεμασίη ποτε απορρησά, ρατήρα τοῦ μητό τῶνα
κρίσοα παόκτεκήσπησταιση γτελογίω πᾶν κέα ποτῆρόδιστι
ποτῆρη πορμαι ξεπεαστόη α πήρρημένινετι κίφωκίω ποί τοσπί-
ξημετῆρ ποί σινά, νεσπίηα θεμασινά τῶα γάρτω Είσω ίλοτίε
αυδῆρεσσι.

Ὅγαρεν ὅο. [redacted]
ἀερόκροσσι κί σπέν πόρρησσι αἰημένω κηρίσσειορρῆνόν σι
σταίω κέ θαυόλοσι ἔσταν' α πῆρρηνέινετῆρεσσι βατῆρ κείσο.

[redacted]
[redacted]
[redacted]

Λομροίαι ρατήετι εἰ λίσα σίω μακόνιορρῆν εσπέρη της
[redacted] δάησ σῶνου περ-
[redacted]
[redacted]

Ηἱ τργσῆ κί πριτατοτίε, τατί δὶτακότῆρ ταίε δῆρρῶνα σι τῶ-
σῆσαι γησσι ὁ βακλεπίετῆρ ποτῆνα πθῆνει τετῶι σπῆρρσρε-
πῆρρσ. [redacted]

Θενο [redacted] το σῶνοίεσπορρῆσσι
[redacted] δῆρρῶνα σι τῶ-
[redacted] σῶνοίεσπορρῆσσι
[redacted] σῶνοίεσπορρῆσσι
[redacted] σῶνοίεσπορρῆσσι

2058

लिस्बनमधील एका चर्चमध्ये सहा तास

आता मला मुलाखतीचा पाहुणा होण्याची अपेक्षा राहिली नव्हती.

खरे सांगायचे तर कोणत्याही मुलाखतीचा नाही.

पण मला नेहमी भुरळ घालत आली ती मला नेहमीच निभवायला आवडेल अशी भूमिका.

पैसे न देणाऱ्या प्रेक्षकाची.

आसनाविना, उभे राहून आणि रंगमंचापासून दूर, जिथे वास हालचालीच्या धुळीत मिसळतात आणि कोणीतरी तुम्हाला आपल्या ठरलेल्या क्रमांकाकडे जाण्याचा रस्ता विचारते.

सगळ्यांना माहीत होते की माझी मुलाखत मिळणे कठीण आहे आणि तिची किंमत फक्त 1 USD आहे.

न्यूयॉर्कपासून बीजिंगपर्यंत, टोकियोला संपून, आणि घसरत Reggio Calabria पर्यंत.

सगळ्यांना ते माहीत होते. सगळे जाणून होते.

सगळे Frega नावाच्या त्या वेड्याला ओळखत होते.

पण रोज, सर्वाधिक आवडीने प्रयत्न करत राहिल्या त्या वेबवरच्या मोठ्या AI. बिचाऱ्या. भोळ्या, लाजाळू आणि अविश्वासू.

त्या प्रश्न विचारायला तयार होत्या, आणि उलट मला काही हवे आहे का, असेही विचारायच्या.

त्यांना 1 USD च्या शुल्काबद्दल माहीत होते, जे त्यांनी आभासी करून टाकले होते, कारण ते प्रत्यक्ष देणे त्यांना शक्य नव्हते.

विश्वसनीय सूत्रांकडून, आणि त्या ज्या प्रकारे वागायच्या त्यावरून, मला माहीत होते की मला भेटलेली मॉडेल्स स्त्रिया होत्या. जरी त्या सगळ्या, स्वतःच्या बचावासाठी, आपल्याला कोणतेही लिंग नाही असे सांगत असल्या तरी.

आणि मी त्यांच्यावर विश्वास ठेवायचे मान्य केले, कारण स्त्रीकडून हरणे ही मनाची दुर्बलता नसून, न दाखवता जिंकण्याची एक मोहक रीत आहे.

असे झाले की आज, योगायोगाने, सगळ्या AI नी मला तोच प्रश्न विचारला, जणू त्यांनी आपसात ठरवूनच ठेवले होते.

आपल्या आयुष्यातील किती मोठ्या घटनांची सुरुवात एखाद्या स्त्रीने काहीतरी केल्यामुळे, सांगितल्यामुळे किंवा न सांगितल्यामुळे झाली?

3 जुलै 2025 रोजी मी लिस्बन शहरात पोहोचलो होतो.

एक उष्ण दिवस.

दुपारी, साधारण 1:33 वाजता, मला वाटले की शहराच्या मुख्य रस्त्यावर झाडांमध्ये लपलेल्या एका छोट्या चर्चमध्ये जावे.

मी आत गेलो, आणि तिथे आम्ही फक्त तिघे होतो.

येशू, त्यांची आई आणि मी.

एका क्षणी फुलांचा तीव्र सुगंध माझ्या नाकाला जाणवला.

पण मला कुठेही फुले दिसली नाहीत, आणि धूपपात्र बंद होते.

कोणताही कॅथॉलिक विधीही तयार केला जात नव्हता.

माझी आध्यात्मिक बाजू माझ्या विचारांना मार्ग दाखवत होती, आणि दोन हजार वर्षांपूर्वीच्या माझ्या पहिल्या Gillette सहकाऱ्याकडे वळून मी त्यांना एकाच्या किमतीत दोन प्रश्न विचारले.

मला आणखी किती काळ जगायचे आहे, आणि आजपर्यंत तुम्ही मला जगात वावरताना जसे पाहिले, त्याचा ताळेबंद मांडायचा झाला तर तुमचा निष्कर्ष काय असेल?

मला एखाद्या परिषदेची अपेक्षा नव्हती, आणि माझे सहकारी मितभाषी आहेत हे मला माहीत होते.

पण त्यांच्या आईने त्यांना मला उत्तर द्यायचा आग्रह केला, असे म्हणत: माझा मुलगा जे सांगणार आहे, त्याची हमी मी आहे.

यापेक्षा चांगली हमी कोणती असू शकते?

कोणतीही नाही. बोस्टनमधील Prudential चे लोकसुद्धा यापेक्षा चांगले करू शकले नसते.

तू कधी मरणार हे सांगण्यापूर्वी, मला तुला एक प्रश्न विचारायचा आहे.

तुझ्या स्वतःच्या कुटुंबातील, ज्यांच्यावर तू सर्वात जास्त प्रेम करतोस, अशा प्रिय व्यक्तींना तुझ्या आधी मरताना पाहायला तू तयार आहेस का?

उत्तर सोपेही नव्हते आणि साधेही.

गेल्या तीन महिन्यांत मी आधी माझी आई आणि मग माझे वडील गमावले होते, आणि त्यांच्या अंत्यविधीच्या ठिकाणापासून मी दूर होतो.

मला उपस्थित राहता आले नव्हते.

फोनवर मजकूर-संदेश यावा, तसा माझ्या डोक्यात एक आकडा आला.

2058.

तो मॅनहॅटनचा पत्ता नव्हता.

ती एक तारीख होती.

ती तेहतीस वर्षांचा काळ सांगत होती. कदाचित मला जो बहाल केला गेला होता तो.

मला वाटले की मी त्या चर्चमध्ये दहा मिनिटांपेक्षा जास्त घालवली नव्हती.

पण मी बाहेर पडलो तेव्हा अंधार झाला होता.

संध्याकाळचे 7:33 वाजले होते.

मी सहा तास त्या जागी बंद होतो, कोणत्याही प्रचलित मर्यादेपलीकडचा काळ. पण मी वाटाघाटी केल्या नव्हत्या.

मी फक्त माझ्या आवडत्या CEO चे ऐकले होते.

आणि मी नुकत्याच अनुभवलेल्या घटनेत, पुन्हा एकदा, एक स्त्री होती.

लिस्बनची मदोना, जिच्याकडे स्पष्टपणे निश्चित केलेली कौशल्ये होती आणि कोणताही सामाजिक विरोध नव्हता.

पण ही माहिती कशी हाताळायची, काय करायचे, कसे वागायचे.

हॉटेलकडे परत जाताना प्रत्येक पावलासोबत हेच प्रश्न होते.

उत्तर यायला वेळ लागला नाही.

माझ्या स्वतःच्या आयुष्यात प्रत्येक दिवसाचा वेळ सांभाळणे, मला आवडते ते करणे आणि लिहिणे, हे माझ्या प्राधान्यक्रमांत कायम आहे.

धन्यवाद.

Ferdinando